

Alles keert terug

Juan Gómez-Jurado bij Boekerij:

De Rode Koningin
De Zwarte Wolvin
De Witte Koning
De volgende patiënt
Alles brandt
Alles keert terug

Juan Gómez-Jurado

Alles keert terug

Een onmogelijk plan.
Een vlucht zonder uitweg.
Gepakt worden is geen optie.

Vertaald uit het Spaans
door Jos Kockelkoren

Deze vertaling is gesubsidieerd door het Spaanse ministerie van Cultuur en Sport

ISBN 978-90-492-0362-7

ISBN 978-94-023-2352-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Todo vuelve*

Vertaling: Jos Kockelkoren

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Images / Shutterstock

Illustraties: © Fran Ferriz

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Juan Gómez-Jurado

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Met de onuitwisbare herinnering
aan de continue glimlach van
Eva Ramos González*

Een prelude

Het enige wat Aura Reyes wil, is nog tien minuten in leven blijven.

Dat is geen gemakkelijke opgave.

Als ze moest wedden zou Aura – wier specialiteit het berekenen van risico's en kansen is – al haar geld inzetten op verlies van de in een hoek van de gevangenisbinnenplaats gedreven persoon. De anderen zijn per slot van rekening met hun vieren en sterker dan Aura, die sowieso nooit erg goed in van zich afbijten is geweest.

Er zijn geen getuigen, iets waarvan de dienstdoende bewaker zich heeft verzekerd. Er is niemand die vanaf de muren toezicht houdt, de camera's staan uit. Aura bevindt zich in een betonnen woestijn die dorst naar het bloed dat uit haar gebroken neus drupt en dat de gelige markeringslijn van het basketbalveld besmeurt.

'Kom hier, trut,' zegt de leidster van haar belaagsters. Gedrongen, wolvinnengrijns, uitpuilend t-shirt.

Zo veel gevangenis en penitentiaire inrichtingen in de wereld en dan duikt ze uitgerekend in die van mij op, denkt Aura.

Het zijn niet de pianoakkoorden uit *Casablanca* die Aura op het pad van de herinnering hebben gebracht. En het is ook niet zo dat de stem van een vroegere vijand haar de tijd biedt om te filosoferen over hoe geschiedenissen zich in steeds kleinere concentrische cirkels herhalen. Waarvan de cirkel die de vier vrouwen om haar heen vormen een voorbeeld is.

Tien minuten, meer heeft ze niet nodig.

Over drie minuten zal ze dood zijn.

'Kom hier, voordat ik kwaad word,' dringt Yoni aan, met haar tong een beetje naar buiten. Al is dat laatste misschien een wensgedachte van Aura, die visioenen van gloeiende spijkers heeft.

Hou haar aan de praat, prent ze zichzelf in. Zolang ze praat heb je een kans.

‘Als ik je niet kwaad maak... vermoorden jullie me dan niet?’

Zelfs als we ons genereus opstellen, kunnen we deze zin niet anders dan als ondermaats bestempelen. Zeker voor iemand met de communicatieve vaardigheden van Aura Reyes. Maar ze is uitgeput van het achteruitlopen over de binnenplaats, haar neus is een kloppende massa van pijn, ze heeft een halfdicht oog – met dank aan de laatste elleboogstoot van een van de latina’s – en ze wordt steeds verder in het nauw gedreven.

Yoni’s humorloze lach vermengt zich met het metaalachtige geluid van het hek op het moment dat Aura er met haar rug tegenaan stoot.

‘Je denkt zeker dat je grappig bent. Maar dat ben je niet.’

Ze dreigt met een stoot tegen haar voorhoofd, maar het is niet haar vuist die Aura raakt maar die van een van haar handlangsters. Gevolgd door een tweede opdoffer, nu vanaf rechts.

Aura sluit haar ogen en valt neer. De grond voelt goed, als een liefkozing. Het grind van de binnenplaats, zacht en donzig als in een dekbedreclame. Op het moment dat ze het bewustzijn verliest klinkt er zachtjes een wiegelied. Ze staat op het punt om zich mee te laten voeren als ze – boven het gezang uit – een prelude op de toekomst hoort.

Dertien afgrijselijke woorden.

Opeens ontdekt Aura dat sterven een veel slechter idee is dan ze dacht.

DEEL 1

AURA

*Veel witte kleding
veel stemgeklater
en de pot op het vuur
met enkel water*

POPULAIR SPAANS LIEDJE

*'What are you rebelling against?'
'Whaddaya got?'*

THE WILD ONE

Een opname

Als we de pogingen tot moord niet meetellen – en dat wat later komt, hetgeen nog erger zal zijn – is de gevangenis zo slecht nog niet.

Aura Reyes stapt op een maandagochtend om drie over acht de penitentiaire inrichting binnen. Ze kijkt niet achterom om afscheid te nemen van de vriendin die haar heeft afgezet op de parkeerplaats van de Estremera-gevangenis.

Mari Paz Celeiro, ex-legionair en ex-alcoholiste – ze is vanochtend gestopt –, verliest Aura niet uit het oog tijdens de vijftig meter die haar scheiden van het poortgebouw. Met een sporttas waarin zich de voor deze situatie geschiktste kleding bevindt. Te dun naar Aura's smaak, wat haar aan de vorige avond herinnert.

‘Denk je dat deze trui...?’

Mari Paz had voor de zoveelste keer haar hoofd geschud.

‘Als er iets is waarmee je op de binnenplaats van een bajes een pak slaag over jezelf afroept is het wel een angora trui, blondie.’

Aura liet het kledingstuk zuchtend op de stapel met afgewezen spullen vallen. Op het bed bevond zich een schamele selectie kledingstukken: oude onderbroekjes en bh's, sportkousen, reclame-t-shirts met verfvlekken. Alles wat ooit in een verdomhoekje was beland, verhuisde nu naar de eerste rang.

‘Bestond er maar een gevangenskledingwinkel.’

‘Als we opschieten is de Bershka nog open,’ merkte Sere, altijd bereid om te helpen, op. Aura wimpelde het aanbod af. Wat ze had moest voldoende zijn.

Ze was graag de gevangenis in gegaan met een goedgevulde koffer. Met haar Canada Goose-jas, die ze een tijdje geleden via Vinted heeft

verkocht om de kosten van haar rechtszaak te kunnen betalen. Een paar goede laarzen. Een holle bijbel met een hamer erin. Alles behalve deze halfnaaktheid, dit gevoel van kwetsbaarheid. De lichtheid van haar sporttas symboliseert haar weerloosheid in deze nieuwe fase van haar leven.

Daarom loopt ze door naar de gevangenispoort en naar de drie journalisten die haar al staan op te wachten, met hun camera's in de aanslag om dit bijzondere moment vast te leggen. Daarom kijkt ze niet om naar de krakkemikkige witte Škoda van Mari Paz. Ze weet dat ze er anders, schreeuwend dat ze de motor moet starten, naartoe zal rennen.

Als moeder van twee (*ge-wel-di-ge*, zo uitgesproken, met de lettergrepen ver uit elkaar en de mond wijd open) dochters kun je niet alle schepen achter je verbranden en je overgeven aan een leven van misdaad, zoals ze graag had gewild. Ze moet zich houden aan de gerechtelijke uitspraak en haar straf uitzitten, zoals de rechter heeft beschikt.

Bent u onschuldig aan het misdrijf?

Ja.

Maakt dat iets uit?

Nee.

De Oude Aura zou het wel degelijk iets hebben uitgemaakt. De Oude Aura was voormalig medewerkster van een investeringsbank. Iemand die veel geld had verdiend door ervoor te zorgen dat haar cliënten heel veel geld verdienden en dat haar baas obscene hoeveelheden geld verdiende. Ze had haar vrijstaande huis, haar zwembad en haar vriendinnen.

Op een noodlottige avond, nu twee jaar geleden, had een man haar echtgenoot vermoord en haar hevig bloedend achtergelaten op het parket van de bovenverdieping van bovengenoemd huis. Aura had zich zwijgend laten neersteken om het leven van haar dochters te redden, en dat was het dan.

De meisjes hadden niets gehoord en hadden rustig doorgeslapen in hun bed. Althans, totdat een kleine vrouw en een enorm grote politie-inspecteur het huis waren binnengevallen, Aura's leven hadden gered en een heleboel mensen hadden opgetrommeld, die met loeiende sirenes waren komen aanrijden.

Het had zes maanden geduurd voordat Aura hersteld was van haar verwondingen. Zes maanden waarin haar baas tegen haar was blijven

herhalen dat ze zich vooral niet moest haasten om weer aan het werk te gaan.

Helaas voor Aura had Sebastián Ponzano, de eigenaar van de bank, Aura's fonds op oneigenlijke wijze gebruikt voor eigen frauduleuze doeleinden. Hij had haar fonds leeggeplukt om zijn rekeningen rooskleuriger te doen lijken en de fusie van zijn bank met een andere bank te vergemakkelijken, zodat hij nog stinkend rijker zou worden.

Volledig onwetend van dit alles had Aura veel tijd doorgebracht met haar moeder, die aan alzheimer leed. Bij haar was ze toen ze er – via de televisie – achter kwam dat Ponzano haar de schuld gaf van het financieringsschandaal.

Het verraad van haar baas was pijnlijk geweest.

Haar baan, huis en vriendinnen verliezen was nog veel erger. Het vooruitzicht haar dochters kwijt te raken, was het ergste van alles.

Weduwe, geruïneerd, met haar dochters in het appartement van haar ouders wonend en op het punt staand de gevangenis in te gaan, had Aura een transcendentale openbaring met een fles shampoo.

Drie weken geleden nog maar.

De openbaring zette een reeks vreemde gebeurtenissen in gang. Voorvallen die een burgervrouw van middelbare leeftijd, valselijk beschuldigd van een misdrijf, veranderden in iets anders.

Aura wist binnen te dringen in een streng beveiligd bedrijf. Ze achterhaalde de naam van de vrouw wier vaardigheden ze hadden misbruikt om haar te beschuldigen. Samen met die vrouw en een ex-legionair genaamd Mari Paz Celeiro beraamde ze een overval op een illegaal casino om haar borgsom te kunnen betalen en uit de gevangenis te blijven. Toen haar doldrieste actie door Ponzano's sluwe intriges mislukte, bedacht Aura een nog wanhopiger plan om haar goede naam te herstellen.

Dat werd evenmin een succes. Maar ze dwarsboomde wel de fusie waarnaar Ponzano zo hevig verlangde. En ze berokkende hem daarbij grote financiële schade.

Wat al die avonturen en beproevingen haar hebben opgeleverd?

Een vijand voor het leven.

Twee onwaarschijnlijke vriendinnen.

Wat het haar niet heeft opgeleverd?

Kwijtschelding van haar gevangenisstraf.

De Nieuwe Aura loopt met vermoeide tred naar de ingang van de gevangenis. De meute fotografen en cameramensen die haar had moeten staan opwachten om een shot te maken van de rotte appel die het – verder – kerngezonde Spaanse financiële systeem in gevaar had gebracht, was niet komen opdagen. Vandaag was het nieuws elders te halen. Draaide het om de afgeketste fusie, om de zeperd van de machtige Ponzano.

Er staan slechts een handjevol fotografen en een stagiaire die vers van haar eerste communie lijkt te komen en even weinig tijd schijnt te hebben als Aura zelf. Ze houdt een audiorecorder voor haar neus en stelt haar een paar haastige vragen, die Aura negeert.

De fotografen schieten wat plaatjes en vertrekken. De foto die voorbestemd was om de voorpagina van alle kranten te halen, belandt uiteindelijk op bladzijde twaalf. Niemand zal te weten komen wat Aura, Sere en Mari Paz hebben gedaan om de bankfusie te frustreren en te verhinderen dat duizenden kleine spaarders en aandeelhouders met hun billen bloot zouden gaan. Niemand zal een – gepassioneerde – roman van zeshonderd pagina's publiceren over hun bizarre avonturen.

Maar vandaag is de foto op de voorpagina, het beeld van verslagenheid, niet van haar maar van Sebastián Ponzano.

Aura glimlacht als ze de fotografen achter zich laat en het poortgebouw binnenloopt.

Misschien heeft het haar al met al toch iets opgeleverd.

Aura Reyes stapt op een maandagochtend om drie over acht de Estremera-gevangenis binnen. Bij de ingang wordt ze vriendelijk verwelkomd door een bewaakster, die haar op haar rechten wijst.

‘Gezien het feit dat u geen strafblad had en niet veroordeeld bent vanwege lichamelijk geweld, zult u hoogstwaarschijnlijk op een open afdeling terechtkomen. Heeft u kinderen?’

‘Twee dochters.’

‘Als alles goed gaat, zult u binnen zes maanden op weekendverlof mogen en ze weer zien.’

Zo erg is de gevangenis nou ook weer niet, denkt Aura terwijl ze om zich heen kijkt.

De plavuizen vloer is schoon, de stoelen in de receptieruimte zijn oud maar netjes. De cel in de nieuwelingenafdeling waar ze haar de

eerste nacht onderbrengen, heeft vier bedden. De andere drie gevangenen zijn hartelijk en helpen haar zich te installeren. Ze laten haar zien hoe een en ander werkt, leggen haar het tijdsschema uit en geven haar een aantal tips om haar verblijf minder deprimerend te maken.

Aura doet haar best om te glimlachen en deelt de Sugus-snoepjes uit die haar dochters in haar tas hebben gestopt, wat een golf van enthousiasme veroorzaakt. Al snel staat ze in het midden van een cirkel, waarvan de vloer bezaaid raakt met papiertjes. Aura ziet lijdzaam toe hoe ze alle snoepjes achter hun kiezen stoppen, ze protesteert zelfs niet als ze die met ananassmaak weggraaien.

‘Maak je maar geen zorgen, schatje, zo erg is het nu ook weer niet,’ zegt een van de oudgedienden tegen haar terwijl ze zachtjes op haar schouder klopt. ‘Hoelang moet je brommen?’

‘Dat staat nog niet vast. Mijn advocaat had het over vijf jaar.’

‘Je bent knap en jong, voordat je het weet is dit alles voorbij.’

‘De eerste nacht is het ergst,’ waarschuwt de tweede met een begripvolle glimlach.

‘Het is normaal dat je een beetje verdrietig bent. Maar je zult zien dat dit net een zomerkamp is.’

‘Is dat alles wat je bij je hebt?’ vraagt de derde, met een schuin oog naar Aura’s tas kijkend.

‘Je mag wel wat van mij lenen, hoor, mocht het nodig zijn. We hebben dezelfde maat. Een joggingpak of...’

Nee, de gevangenis is beslist zo erg nog niet, concludeert Aura wanneer haar hoofd in aanraking komt met het kussen. Dat weliswaar goedkoop, van polyester en nogal plat is maar wel droog en schoon.

Uitgeput denkt ze aan haar dochters. Als alles goed gaat zal ze hen gauw tijdens weekendverloven kunnen bezoeken. Ze stelt zich voor hoe die eerste dag en die eerste omhelzing zullen zijn. Daarover mijmerend dommelt ze in.

Twee uur later wordt ze ruw uit haar slaap gewekt.

En begint de nachtmerrie.

Een ontwaken

In de stilte van de nacht vindt een scharnier het ideale moment om, als een neergehurkte sopraan, te piepen voordat twee in het donker geklede mannen de cel binnenkomen en zich op haar bed storten.

Aura, doodsbang, gilt.

Door haar eigen gegil kan ze niet verstaan wat de indringers, die haar bij haar schouders vastgrijpen, schreeuwen.

‘Aura Reyes Martínez?’

Ze antwoordt niet, omdat dat niet nodig is. De mannen weten donders goed naar wie ze op zoek zijn. Een derde man schijnt met zijn zaklamp in haar gezicht.

Meer geschreeuw.

‘Waar brengt u haar naartoe?’

Een van Aura’s celgenoten is overeind gekomen in haar bed. Ze wijst naar een van de mannen die Aura vasthouden. Voordat ze het doorheeft, heeft de ander haar arm omgedraaid.

Er klinkt gekraak.

‘Wat kan jou dat verdomme schelen?’

De gevangene laat zich, jammerend van de pijn, terugvallen in haar bed.

Tot zover de solidariteit.

Wat volgt beleeft Aura als een nare droom of een lucide nachtmerrie, verlicht door goedkope tl-lampen en prullerige spotjes.

Ze ziet zichzelf uit de cel gesleurd worden, door de gang. De laarzen van haar ontvoerders dreunen.

Half verstikt door de gehandschoende omklemming van de mannen en het gewicht van haar eigen lichaam kan ze nauwelijks ademen. Voordat ze het beseft is ze buiten. De ijzige wind en de striemen-

de regen bieden geen respijt of troost, alleen meer angst. Aura hoest terwijl ze probeert te protesteren, zich te verzetten, boven het geluid van de storm uit te komen.

Allemaal tevergeefs.

De parkeerplaats van de gevangenis is in duisternis gehuld. Helemaal achteraan staat een enorme bestelwagen, waarvan het portier is geopend. Een donker vierkant in een nog donkerder nacht.

Als ze de auto bereiken, is Aura's pyjama doorweekt en is zijzelf half bewusteloos.

Ze smijten haar ruw naar binnen, waarna ze druipend van de regen en happend naar lucht op de vloer blijft liggen, als een vis die net op het dek van een boot is geland.

De kou van de boeien rondom de linkerpols en de rechterenkel. Het geluid van het mechanisme tijdens het sluiten, een dubbele klik. De druk van het staal tegen het bot, pijnlijk en onontkoombaar.

Met niets in haar longen, angst in haar keel en een kurkdroge mond worstelt Aura om woorden te vormen. Uiteindelijk is te horen hoe ze heel zachtjes en met de stem als die van iemand anders zegt: 'Waar brengt u me naartoe?'

De man die de zaklamp vasthoudt schijnt ermee in haar gezicht. Aura's ogen vernauwen zich tot twee groene spleetjes die – tevergeefs – proberen te onderscheiden hoe de man eruitziet.

'Naar een spa, schoonheid. Je zult het er fantastisch vinden.'

Een andere schaduw buigt zich over haar heen. De geur van zweet en natte kleren. Onder het licht van de zaklamp controleert hij de boeien en beklopt hij haar lichaam. Bij haar borsten gekomen houdt hij even in om ze daarna grommend te betasten. Bezitterig eerder dan wellustig.

Weer een klik als hij de ketting van de boeien aan de zijkant van de bestelwagen vastmaakt, waardoor ze gedwongen wordt op een of andere manier te gaan zitten.

'Zit u comfortabel?' vraagt de schaduw met rauwe stem, terwijl hij opnieuw haar borsten betast. 'Is de temperatuur naar wens? Moet de muziek zachter?'

Aura, overweldigd door een mengeling van angst en afschuw, vecht om haar tranen te bedwingen en haar waardigheid te behouden in deze vernederende situatie. Haar stem klinkt als een bevend gefluister, geladen met opstandigheid en ingehouden woede.

‘Flikker op, klootzak!’

De schaduw lacht.

Het portier slaat dicht, haar trillend achterlatend in het donker.

Een verplaatsing

De reis duurt uren.

Voor Aura, jaren.

De tijd dijt uit in het schemerdonker van de bestelwagen en verdeelt elke minuut in eeuwigheden.

Aura wordt – of ze nu wil of niet – een volgeling van een nieuwe religie.

Die van het metaal van de boeien, de trilling van de motor en de duisternis van de laadruimte.

De gedempte geluiden van het gesprek tussen haar ontvoerders aan de andere kant van de wand vormen de enige ketterij ten opzichte van die leer, het enige wat loochent dat de wereld slechts uit kou, staal en geschud in het halfdonker bestaat.

Aura spitst haar oren in een poging een zin, een woord of een lettergreep op te vangen. Iets wat haar van een sprankje informatie voorziet of een tipje van de sluier oplicht over haar bestemming. Maar afgezien van het lawaai van de motor en het gerammel van de ketting is het enige woord dat ze herkent

(Beyoncé)

alleen maar een nieuwe manier van martelen, die haar eraan herinnert wie hier de muziek opzet en wie doodsbang en vastgeketend is.

De kou neemt toe.

Aura zit te trillen in haar doorweekte kleding.

Haar gedachten dwalen af naar een betere plek

(naar een tijd in het verleden waarin Aura Reyes, de briljante stratege, een plan bedenkt om midden in de nacht met hulp van haar vriendinnen uit de gevangenis te ontsnappen. Ze dompelt zich met ontroeren-

de toewijding onder in haar uit goudomrande wazige en warme beelden bestaande mijmering. Ze staat nauwgezet stil bij elk detail van haar plan, van de diefstal van een gevangeniswagen tot het ontwerp van de verplaatsingsdocumenten)

waarvan ze wordt weggerukt door een laatste schokbeweging.
Gevolgd door een afschuwelijke stilte.

Aura keert terug naar de werkelijkheid. Naar het klapperen van haar tanden, naar haar stramme spieren, naar haar trillende lippen en naar de door paniek veroorzaakte brok in haar keel.

De geluiden van buiten worden luider, onverbiddelijk.

Portieren sluiten.

Laarzen knerpen op grind.

Licht.

Opeens wordt het portier geopend. Het ritueel met de lantaarn en de boeien, inclusief het betasten, wordt in omgekeerde volgorde herhaald.

‘Heb je genoten van de reis, schattebout?’ vraagt de man spottend terwijl hij haar overeind trekt.

Aura probeert hem in zijn gezicht te spugen. Het gelige, flauwe licht van een lantaarnpaal biedt haar als doelwit een vierkant en onaangenaam gezicht.

Pech.

Haar mond is een woestijn en haar fluim enkel lucht.

Het vocht komt niet aan maar de belediging wordt begrepen. De man mept met de rug van zijn hand tegen Aura’s wang. Niet erg hard, maar voldoende om haar het evenwicht te doen verliezen en haar uit de bestelwagen te gooien. Aura tolt in de rondte en valt plat op haar gezicht in een smerige modderplas.

Hoe te beschrijven wat Aura ziet als ze, met een gezicht waar de donkere drab van afdruipt, opkijkt?

Stel je de duisternis voor, als je dat kunt, en stel je in die duisternis dikke stalen staven voor waarin het roest en de viezigheid van eeuwen zich hebben vastgezet. De stalen staven zijn verzonken in granieten rotsblokken die net zo oud zijn als de bergen waaruit ze indertijd zijn gehouwen. Tussen deze staven en door de stenen heen bereikt je de stank van rioolwater, waarvan het schuim de sporen van honderden

wanhopige mannen en vrouwen bevat en van de ontelbaren die hun zijn voorgegaan.

Stel je de contouren van de gevangenis voor, met haar permanent beschenen dakpannen die zich aftekenen tegen een donkere hemel zonder sterren. Een dusdanig wrede en angstaanjagende plek dat ze een halve eeuw geleden gesloten werd. Een plek waar elk ongemak zijn zetel heeft en elk triest geluid zijn kamer. Een plek die vergeleken met moderne – menselijke en democratische – gevangenissen een horrorkabinet is. En die enkel door de domheid van de machthebbers en de stampvolle gevangenissen opnieuw in gebruik is genomen.

Probeer je de meest sadistische versie van het kasteel van If voor te stellen, zodat je weet wat zich voor de ontzette ogen van Aura Reyes verheft.

Haar blik glijdt over de torens met schijnwerpers, het prikkeldraad boven op de muren en de zware roodgeverfde poorten. Met daarop een bord.

STRENG BEVEILIGDE GEVANGENIS VAN MATASNOS

‘Nee,’ zegt Aura met iele stem.

Ze krabbelt overeind en draait zich om naar de man die haar zojuist een mep heeft gegeven, terwijl er een uitgebreide reeks *ikhoorhierniet-tezijns* uit haar keel opstijgt.

De lijst besterft op haar lippen als ze de wrede en kwaadaardige glimlach op die van hem ziet.

De man doorzoekt zijn zakken en overhandigt haar een witte envelop.

Aura opent hem met haar bemodderde vingers en vindt een kaartje op crèmekleurig gelegd papier.

Vergulde letters in blinddruk.

Eronder een paraaf. Niet eens de hele handtekening, om duidelijk te maken dat dit een taak voor de secretaresse is geweest, of voor een assistente.

En twee regels die Aura bijna kan horen.

MET DE BESTE WENSEN
VAN SEBASTIÁN PONZANO

4

Een ellips

Acht afschuwelijke maanden verstrijken.